

| | | | |
|---|---|-----------------|----------------|
|  | WWW.INKY.HOST.SK | | |
| | Kedy je kresťanstvo ťažké? Ateizmus; Neviera; | 210/2005 | Poradové číslo |
| | Súčasť seriálu | Tematický okruh | |
| ŠEDÁ ZÓNA | | | Okt. 2005 |

„¹⁴ A anjelovi laodicejskej cirkvi napíš: *Toto hovorí Amen, verný a pravdivý Svedok, Počiatok Božieho stvorenia:* ¹⁵ *Poznáš tvoje skutky, že nie si ani studený ani horúci. Kiež by si bol studený alebo horúci!* ¹⁶ *Takto, že si vlažný, ani horúci ani studený, už-už ťa vyplúvam z úst.* ¹⁷ *Lebo hovoríš: „Som bohatý, zbohatol som, nepotrebujem nič“ - a nevieš, že si biedny, poľutovaniahodný, chudobný, slepý a nahý.“*

(Zjv 3,14–17)

Milí bratia a sestry!

Myslím, že aj Vy sa často stretávate s vyjadreniami, ktoré v podstate hovoria niečo takéto: Holt, kresťanstvo je naozaj ťažké a namáhavé. Kresťan sa musí boriť, musí zápasit', nesmie poľavovať v ostrážitosti, pretože inak podľahne vábivým pokušeniam. Musí denne vyhodnocovať svoje úspechy i neúspechy, dávať si predsavzatia a kontrolovať ich dosahovanie a tak ďalej. Inými slovami: kresťanstvo je drina, námaha a neustály boj.

Počuli ste už ale niekedy sťažovať sa rovnako ateistu?

Počuli ste už niekedy, že by sa Váš sused, ktorý v Boha neverí a do kostola nechodí, sťažoval a hovoril niečo v tomto štýle: Viete, aká je to námaha byť ateistom? Denne musím študovať a posilňovať sa v svojom ateizme. Rodičia, našťastie, ma už od malička viedli k tomu, aby som v nedeľu namiesto do kostola chodil radšej do krčmy, alebo sledoval televíziu. Ba slovo „Boh“ a „Kostol“ u nás doma ani nepadlo, to teda nie. To keby som také slovo doma povedal, jéjky, jak by ma rodičia zdrali! Ale napriek tomu... Viete, ako sa mi do tej krčmy niekedy nechce? Tá nuda... Najradšej by som sa rozbehol do kostola na omšu. No len tak-tak, že sa nejako ovládnem a premôžem a nakoniec tú krčmu nevynechám. Ale viete, ako sa musím niekedy premáhať? A ako si dávať pozor na také zbožné zvolania, ako je „Bože môj“ a „Ježišu“ a podobne? To sa stále musím kontrolovať, lebo človeku taká prosba k Bohu vyklzne, ani nevie ako. No a modlitba... to je pokušenie! Normálne sa niekedy len pristihnem, ako sa v podvedomí, v myslí modlím! Zvyčajne s tým hneď prestanem – ale niekedy jednoducho nedokážem. Niekedy sa proste ešte aspoň pár minút modlím. Potom mám z toho vážne výčitky svedomia, cítim, že ani nemôžem ísť na stranícku schôdzu, kým sa z toho nevyspovedám nášmu tajomníkovi.

No čo, stretli ste sa už s ničím takým?

Ja isto nie. A tak tipujem, že asi ani Vy.

Lenže – prečo je to tak? **Prečo sa kresťanstvo javí byť ťažké a bezbožníctvo ľahké? Prečo sa zdá byť ľahšie neveriacim, než veriacim kresťanom?** A prečo ľudia opúšťajú náboženstvo ako bremeno a ako príťaž a volia si radšej „slobodný a príjemný“ život, ktorý nie je „zväzovaný“ nejakým náboženstvom a môžu si ho voľne užívať?

No, odpoveď nás možno napadne hneď, taká pekná a jednoduchá: Kresťanstvo je proste pohyb nahor, k dokonalosti. Nahor sa dá iba kráčať a to vyžaduje námahu

a prekonávanie lenivosti. Naopak, žiť bez Boha, to je úpadok. Je to prosté podľahnutie našim sklonom a pudom. Je to cesta dole kopcom – a dole kopcom sa dá spokojne aj šmykať ako v zime na igelite... Nevyžaduje to takmer žiadnu námahu a ak aj hej, isto omnoho menšiu, než namáhavé vystupovanie nahor, k Bohu.

Je to pekný argument. Nakoniec, stretli ste sa s ním aj v týchto katechézach, myslím... O to krajší, že nás pasuje do pozície statočných a smelých ľudí, ktorí robia niečo, čo iní nedokážu a to nám tak trochu aj lichotí...

Ale má to aj svoj háčik...

Neviem si spomenúť, kde v Biblii Ježiš spomína slová ako „snažiť sa“, „premáhať sa“ a podobne. Hovorí síce o „zapretí seba“, ale toto slovo malo v tom čase a v tom kontexte určite iným význam, než dnes v spojení „sebazápor“.

Neviem si spomenúť, kde v Biblii Ježiš hovorí o vystupovaní nahor po ceste, ktorá je samý „trň a kameň“, ako sa spieva v jednej slovenskej kostolnej piesni. Hovorí síce o úzkej ceste, ale úzka cesta je predsa len niečo iné, než cesta namáhavá, trnistá a kamenistá, plná námahy a bolesti...

Na druhej strane si spomínam, že Ježiš povedal: „²⁸ *Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním.* ²⁹ *Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu.* ³⁰ *Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké.*“ (Mt 11,28–30). To neznie ako pozvanie k niečomu, čo by bolo ťažké a namáhavé...

A taktiež si spomínam na slová Písma, ktoré vravia: „² *Podľa toho poznáme, že milujeme Božie deti, keď milujeme Boha a plníme jeho prikázania.* ³ *Lebo láska k Bohu spočíva v tom, že zachovávame jeho prikázania. A jeho prikázania nie sú ťažké.*“ (1 Jn 5,2n). Ani toto neznie ako konštatovanie náročnosti a obtiažnosti kresťanstva.

Prečo je potom kresťanstvo ťažké? Alebo prečo aspoň mnohým – väčšine – tak pripadá? Prečo?

Odpoveď nám asi našepkáva Ján Evanjelista, autor posledného citátu o ľahkých prikázaniach Boha. Hneď totiž vo svojom texte pokračuje a jedným dychom dodáva: „⁴ *Ved' všetko, čo sa narodilo z Boha, premáha svet. A tým víťazstvom, ktoré premohlo svet, je naša viera.*“ (1 Jn 5,4). Víťazstvom je viera. A myslím si, že práve v tomto je odpoveď aj na náš problém nečakané obtiažnosti kresťanstva.

Tak si totiž myslím, že naozaj nie je problém žiť a konať to, čomu v hĺbke srdca veríme, o čom sme v hĺbke srdca jednoznačne presvedčení a čo prijímame za prirodzené a samozrejme.

Vezmite si takého ateistu. Žije vo svete, kde pre Boha nie je miesto. To najlepšie, čo si vie predstaviť, je dom, peniaze, auto, dovolenka, krčma a nejaký ten koníček. No a občas ešte možno „špeciálne služby“ v istých podnikoch, ktoré profitujú hlavne v noci... To je proste normálny svet, v ktorom žije.

Večer si proste sadne, zráta si možnosti, ktoré má – televízor, krčma a kamaráti pri pive, venčenie psa – a úplne samozrejme si vyberie to najlepšie, čiže krčmu. Musí kvôli tomu podstupovať nejaký vnútorný boj? Zápas? Isto nie... Proste koná to, čo mu je najprirodzenejšie a najpohodlnejšie!

Na druhej strane – zoberte si skutočného, naozaj veriaceho kresťana. Žije vo svete, kde je Božím synom a dedičom Neba. Žije vo svete, kde sa denne stretá s Bohom, ktorý ho nekonečne, dôverne a nežne miluje. Žije si vo svete plnom nádhery a krásy. Zažíva bezpečie a istotu, akú len človek v náručí Boha a s majetkom v hodnote Neba môže mať. Zažíva naprostú milovanosť, pretože je milovaný až na smrť a nie hocikým, ale Bohom. Denno-denne si spoločne vyznávajú lásku v nádhernej komunite lásky. A žije s vedomým obrovskej a nekonečnej hodnoty, akú len syn Boha môže mať. Nejestvuje nikto a nič, čo by ho prevyšovalo, okrem Otca, ktorý ho ale vyvyšuje k sebe. Vlastne už ani nemá za čím ísť. Má všetko, lebo všetko dostal. Nemôže už vlastniť viac, než má. Nemôže byť viac, než je. Je naplnený... Keď príde večer a on uvažuje, čo bude robiť a zvažuje svoje možnosti – televízia, krčma, modlitba a kostol – tak si povie: Televízia? Nuda. Krčma? Trápne a nudné. Modlitba? Zažiť znova ponorenie do Božej Lásky a hlboké naplnenie zo zjednotenia s Ním? Alebo kostol? Sláviť spoločne s Ním, v hlbokkej jednote a extáze Lásky sviatosť tejto Lásky? Ťažké rozhodovanie! Modlitba, alebo Eucharistia? Ale oboje úplne prirodzene smeruje k Bohu, pretože Boh je *naozaj* to najúžasnejšie, čo veriaci človek v živote má a ostatné – to sú už iba odpadky (Flp 3,8), ktoré v porovnaní s tým strácajú akúkoľvek hodnotu, či podmanivosť...

Ani ateista, ani veriaci kresťan neprechádzajú nejakým mučivým rozhodovaním, ani nejakým namáhavým premáhaním sa. Obaja totiž robia iba to, čo je pre nich naprosto normálne, samozrejme, prirodzené a najlepšie možné, najlepšie, čo poznajú!

Problém nastáva v tej „ŠEDEJ ZÓNE“ uprostred, kde veci nie sú ani biele, ani čierne, kde sa aj verí, aj neverí, kde je nerozhodnosť a pochybnosť. Tam potom nastáva skutočný vnútorný boj a zápas...

Napríklad chudoba kresťana je celkom normálny a samozrejmy postoj človeka, ktorý si užíva iný život a žije v inom, nádhernom svete Boha – a nemieni sa v tomto živote zbytočne rozptyľovať, zdržiavať a zaťažovať starosťou o zbytočné harampádie. Čo ale „kresťan“, ktorý ešte v tomto svete nežije, pretože neuveril a neobrátil sa? Na jednej strane – rovnako ako neveriaci – žije vo svete bez Boha a lipne na majetku, pretože nič iné v praxi nemá – a na druhej strane ale počúva požiadavku „rozdajte, čo máte, ako almužnu!“ (porov. Lk 11,41) a tá ho desí. Zmieta sa uprostred, zápasí sám so sebou, aj cíti, že by mal konať ako kresťan, aj sa voči tomu v srdci vzpiera, narieka a bedáka... a kričí, aké je kresťanstvo namáhavé a ťažké!

Nie nadarmo Ježiš hovorí: „¹³ Nijaký sluha nemôže slúžiť dvom pánom!“ (Lk 16,13). Ak to ale napriek tomu sluha skúsi, doplatí. Rozdvojenosť, zápas, zmätok, námaha a drina – a nakoniec je jediným výsledkom to, že si poriadne neužije ani svet, ani Božie Kráľovstvo! Keď Ježiš hovorí: „*Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo.*“ (Lk 10,62), myslí možno aj na toto.

Chudák rozpoltený a neobrátený „kresťan“! Na jednej strane si nevie užívať svet a jeho malé radosti tak, ako neveriaci, lebo má stále výčitky svedomia a stále cíti, že by sa takým veciam nemal venovať a mal by sa od svet predsa len

odriekať a nemal by míňať čas na zbytočnosti a radšej by sa mal asi namiesto toho viac modliť a viac čítať Bibliu... a zaťažený výčítkami svedomia pokukuje na bujaro sa baviacich bezvercov a závidí im, ako sa oni môžu baviť a šantiť a on nemôže.

Ale na druhej strane si ani neužije radosť Kráľovstva. Jeho strach obrátiť sa, nedôvera a pripútanosť k starému životu, ktorému nie a nie zomrieť, ho ťažia ako ohromná väzenská guľa na nohe. Bránia mu ísť za Ježišom, bránia mu otvoriť sa Bohu, premieňajú každý skutok *náboženstva* – či už je to omša, modlitba, pôst, almužna, čokoľvek – na povinnosť, do ktorej sa treba dotlačiť a s nasadením vôle sa premôcť a disciplinovane si splniť a odbaviť to, čo je potrebné...

Úbohý človek. Žije v šedej zóne súmraku a nepatrí dňu, ani noci. Neužíva si ani radosť z hviezd, ani sa neraduje zo Slnka, žije v neustálom šere, kde niet jedného, ani druhého!

Áno, v tejto *šedej zóne* medzi a uprostred kresťanstvo je ťažké a namáhavé. Je drinou. Tŕnistou a kamenistou cestou, ktorá zaťažuje, namáha a unavuje. Tu, v tomto šedivom svete, je kresťanstvo o premáhaní sa, zapieraní, o námahe a zápase, o neustálom boji a aj o neustálych porážkach...

Ale, našťastie, toto *šedé kresťanstvo* už vlastne kresťanstvom nie je. Našťastie.

Ak teda máme pocit, že žijeme v takomto svete ťažkého a namáhavého kresťanstva, potom neváhajme a odhodlajme sa urobiť ešte ten jeden krok *viery* a *obrátenia sa*, aby sme prešli z úsvitu až do plného dňa, kde je všetko inak a hlavne krásne! Zoberme si k srdcu slová Pavla, ktorý nás pozýva: „¹¹ *Však viete, aký je čas, že už nadišla hodina, aby ste sa prebudili zo sna. Veď teraz je nám spása bližšie, ako vtedy, keď sme uverili.* ¹² *Noc pokročila, deň sa priblížil. Zhodme teda skutky tmy a oblečme sa do výzbroje svetla.* ¹³ *Žime počestne ako vo dne; nie v hýrení a opilstve, nie v smilstve a necudnosti, nie v svároch a žiarlivosti,* ¹⁴ *ale oblečte si Pána Ježiša Krista; a o telo sa nestarajte podľa jeho žiadostí.*“ (Rim 13,11–14).

Kým je naše obrátenie iba polovičné, kým sa načahujeme za Kristom, ale druhou rukou sa pridŕžame starej viery, starých zvykov a starého života, je to iba namáhavé a bolestivé zmietanie sa. Je potrebné urobiť ešte jeden odvážny krok, pustiť to, čo bolo a obrátiť sa úplne ku Kristovi – a zrazu sa kresťanstvo stane niečím úplne normálnym, samozrejým, prirodzeným – ako dýchanie!

Váš Inky